

[Erhard Jakobsen]

skal uddannes i den retning, men måske i en helt anden retning, hvis de fik lov til bare at gøre det.

Tag fiskerdrengene i Hirtshals. De skal ikke arbejde om natten. De skal måske heller ikke arbejde med de farlige knive, det ved jeg ikke, men de skal have lov til at tjene penge. I stedet for arrangerer man noget småpjat, hvor man trækker skolebørn rundt og viser dem, hvordan folk arbejder, når de er på arbejde, og så fortæller en fagforeningsmand dem om, hvor lidt de får for det, og en arbejdsgiver fortæller, at de får for meget for det. Så har de fået undervisning i samtidsorientering – i stedet for at lade børnene få lov til selv at forstå det væsentlige i erhvervslivet, som er at erhverve, med sin indsats erhverve nogle penge for at have gjort en indsats. Jeg husker, da jeg 7 år gammel fik de første 3 kr. for at tage roer op. En pragtfuld dag – ikke for bonden, han og jeg fandt ud af, at jeg nok egnede mig til noget bedre, og så blev jeg politiker. Men jeg tjente i hvert fald de penge. Denne fornemmelse af at tjene penge er kernen i erhvervsforståelsen, men det må man altså ikke. Der er mange regler. Nogle vil løfte pegefingre og sige: Erhard Jakobsen har vist aldrig læst om børnene i England i 1790 osv. Jo, det har jeg, for jeg har læst Karl Marx' »Kapitalen«, og han beskriver det meget indgående i de indledende kapitler, og jeg giver ham fuldstændig ret. Men det er altså ikke lige de børn her, der skal tjene til knallert – enten de må køre på den eller ej – og til stereoanlæg og meget, meget andet. Det er ikke just sultende børn, der skal hjælpe sultende forældre.

All right, valutahistorien. Jeg kan kun se ... (*Munterhed*) ... ja men jeg opfylder bare det almindelige krav herinde: der er ingen parlamentariker, der må tale om noget uden at nævne arbejdsløsheden, for så viser man ingen samfundsforståelse. Nu har jeg i hvert fald nævnt den.

Jeg vender tilbage til det, der var baggrunden for det her, nemlig valutasituationen. Jeg siger det rent ud: der er ingen anden løsning på Danmarks valutaproblemer end den, vi i fællesskab finder i EF. Jeg vil sige det så stærkt: ingen finder på at spørge: hvad er Fyns valutaunderskud? Nu er der nogen, der er begyndt at spørge: hvad er Bornholms valutaoverskud? har jeg set, men det skal vi se bort fra. Men ingen finder på at spørge:

hvad er Fyns valutaunderskud? Min vision er, at om 15 år er der ingen, der spørger: hvad er Danmarks valutaunderskud? Så spørger man: hvad er EFs valutaunderskud? For så er der den fælles fond og de fælles midler. Hertil siger man: så bliver Danmark afhængigt. Nej, for som jeg sagde før, vi har gennemført alle de tvangsforanstaltninger, som man kan pålægge noget land at gennemføre. Derfor kan vi med god samvittighed deltage i det samarbejde.

Vi skal nu til EF-valg, og det har alle andre sagt noget om. Jeg skal bare sige, at jeg fryder mig over modstandernes kampagne. Gud ske lov vi fik Folkebevægelsen! De har i hvert fald formået at sætte tingene på plads. De har i hvert fald vist, hvor fuldstændig tåbelig den kampagne er. At folk, hvoraf nogle aldrig har deltaget hverken i dansk eller europæisk politik, går rundt og fortæller, at nu skal de rejse ned, og de skal sandelig nok kigge de folk i papirerne, som har siddet der i 15 år, og som er eksperter på de dér områder. De skal finde alt det, som 100 nysgerrige journalister om måneden ikke har været i stand til at finde. Det skal disse folk, der er meget, meget finere end politikere, for de er menigmand, og det er jo græsrodderne, vi skal lytte til – altså ugræsrodderne – det er det, der er demokratiets egentlige føde.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil da godt indledningsvis sige den socialdemokratiske ordfører tak for de venlige ord, han sagde om de faglige SFere, der ikke bøjede nakken. Det var jeg glad for at høre attesteret fra hr. Kjeld Olesen. Der var også nogle uvenlige bemærkninger. De kræver lidt mere tid til besvarelse, dem vil jeg vende tilbage til i anden omgang, for jeg synes ikke, opmærksomheden skal afledes fra den politik, som regeringen har ført, og hvad der kan sættes i stedet for den, og det er det, som jeg vil beskæftige mig med her i første omgang.

Vi fører jo debatten i en situation, hvor sorte signaler er hejst for landets økonomiske fremtid, selv om jeg skal indrømme, at netop den foregående taler så anderledes lyst og muntert på det. Det er i hvert fald min opfattelse, at 7 år efter Danmarks indtræden i EF, 5 år efter at statsministeren indledte sin indkomstpøolitik, og 1 år efter at SV-regeringen